

Linnéuniversitetet

Kalmar Växjö

Examensarbete

BESLÖJAD

VEILED

Författare: Nina Jägare
Handledare: Vasilis Papageorgiou
Examinator: Helga Krook
Termin: VT 20
Ämne: Kreativt skrivande
Nivå: Master
Kurskod: 4KS30E

BESLÖJAD

(VEILED)

En novell skriven av Nina Jägare

Fakulteten för konst och humaniora

Institutionen för film och litteratur

4KS30E Kreativt skrivande V, 30 högskolepoäng

Creative writing V, 30 credits

VT 2020

Handledare: Vasilis Papageorgiou

Examinator: Helga Krook

Abstract

Alisia är på en vanlig arbetsresa, tror hon. Men utgången av resan har konsekvenser som Alisia inte kan få grepp om. Det enda hon är säker på är att hon inte får nog av honom. Han som får henne att finnas till. Han som beslöjar hela hennes tillvaro.

En mörk berättelse om besatthet ända in i döden.

ALISIA

Alisia stänger av datorn och ser sig omkring i rummet. Hon försöker avläsa människorna runt bordet när den äldre mannen i grå utnött kavaj lägger ifrån sig pennan och ser på henne.

”Frågor?” undrar hon.

Han nickar.

”Hur bindande är avtalet?”

”Vi brukar ha det på fem år.”

Han ser tveksam ut.

”Men naturligtvis skräddarsyr vi avtalet enligt era önskemål.”

”Vi behöver diskutera det här. Det är ju trots allt en stor summa pengar det rör sig om.”

Han ser runt på människorna vid bordet, som nickar instämmande.

”Visst. Självklart”, säger hon och packar ner papper och dator i väskan. ”Hör av er till mig när ni diskuterat saken eller om ni har några frågor.” Hon nickar mot människorna vid bordet och lämnar rummet.

I kapprummets spegel reflekteras den självsäkra bild av henne som hon visar upp inför sina kunder och hon är säker på att avtalet kommer att antas. Även den här arbetsresan var värd sin tid. Nu längtar hon efter en varm dusch och en god middag på hotellet innan nattåget hem.

Luften känns kall mot hennes bara ben när hon kommer ut på trottoaren och Alisia drar den tunna kappan hårdare runt sin kropp. Hon skyndar ner för gatan då något fångar hennes blick och ovilligt stannar hon till framför ett skyltfönster. En liten klocka plingar till när hon rycker upp dörren till den lilla antikaffären, det är trångt mellan hyllor som täcks av gamla saker. Bakom en gammal köpmannadisk står en äldre man med glasögonen långt ut på näsan och läser. Han ser upp mot henne och nickar till hälsning.

”Hej”, säger hon och hör hur kylan har satt sig i rösten.

”Söker damen något speciellt?”

Hon nickar och pekar mot skyltfönstret. Mannen kommer fram för att se vad hon pekar på. Han böjer sig försiktigt mellan saker och lyfter upp ängeln.

”Den här?” Han håller fram den mot henne. Handen skakar lätt när hon tar emot den och deras fingrar snuddar vid varandra.

”Men lilla fröken. Du borde ha mer kläder på dig.”

Han lägger två varma händer över hennes. En gest som ger mer värme än vad hon klarar av och försiktigt drar hon sig undan. Ängelns form är noggrant urgröpt i det sotsvarta träet. Hon följer konturerna med fingret. Det känns som om varje hårstrå omsorgsfullt har snidats ut och ögonen har en hajs svarta blick. Alisia känner hur små spetsiga horn kommer ut på var sida av huvudet.

”Det är en hondjävul”, säger mannen som obemärkt hamnat bakom disken igen.

”Ingen ängel alltså?”

Hon ser på den lilla hondjävulen. Den som skulle ha varit en perfekt present åt hennes assistent. Men Mira samlar på änglar, inte djävlar.

”Det beror på hur man ser på saken.” Mannen möter hennes undrande blick. ”Alla djävlar är änglar från början.”

”Vad är det för träslag?”

”Det borde vara Ebenholts”, säger mannen och håller fram handen mot statyn. Hon går fram till disken och ställer ner den framför honom. Han tar upp den och varsamt skrapar han på undersidan. ”Den är gedigen. Putsa den så blir den blank.”

”Vad vill du ha för den?”

”Åttahundra.”

”Jag tar den.”

Det är inte långt till hotellet men hon är stel av kyla när hon kliver in i den varma hotellfoajén. Alisia nickar till receptionisten och skyndar upp för trapporna till sitt rum där väskan och kläderna snabbt hamnar i en hög på sängen innan hon huttrande tassar in på toaletten. Medan hon vrider på duschen lösgör hon sitt hår från den strama knut som hållit det fångat. Hennaröda lockar faller ner till axlarna när varma vattenstrålar träffar hennes frusna kropp, och sakta försvinner kylan i de varma ångorna.

Med handduk virad runt kroppen, söker hon bland nedpackade kläder. Till slut drar hon en svart polotröja över huvudet och väljer att ta jeansen, i stället för de tunna byxor som är medpackade. För en stund glider tankarna längtansfullt till farfars gamla fiskartröja.

Hon söker fram nyckelkortet från klädhögen på sängen, och drar hårborsten genom det blöta håret som hon fäster ihop med ett hårspänne. En lock letar sig lös och faller vilsen ner mot hennes kind, medan hon lämnar rummet.

Hotellets restaurang är bokad för ett större sällskap. Bakom skärmar hörs körskratt och höga röster. Hon blir visad till en undanskymd, lite murrigare miljö, med dämpad

belysning. Servitören är även han den dämpade sorten, tystlåten och effektiv. Hon ser på de andra gästerna. Alla sitter ensamma vid sitt bord, rådlöst stirrande i något papper eller gömd bakom en datorskärm. Hon har inte tagit med något av det, utan hänvisas till att stirra tomt.

Alisia beställer in husets special med tillhörande husets vin som servitören håller upp från en mindre karaff och ställer bredvid glaset. Hon smakar på vinet, försöker att inte grimasera åt den beska eftersmaken och ser runt bland gästerna. Hon fastnar med blicken på en kvinna som pratar i telefonen medan hennes mat står orörd på bordet. Kvinnan ser ut att gråta men Alisias tankar avbryts när servitören ställer en tallrik med strimlade köttbitar framför henne. Köttbitar som strax smälter i munnen tillsammans med de små Duchesstopparna i en kryddstark sås. När hon svaltar den sista tuggan och beställt in en kopp med kaffe, återgår hon till att studera människor runtomkring. Hon målar upp deras livssituation i fantasin. Mannen två bord bort som sitter med en bok är mer intresserad av andra män än av att läsa. Han försöker starta ett samtal med servitören som bara kort, men artigt, svarar. Henne har han inte ens ägnat ett ögonkast. Antagligen kommer han att söka sig till någon bar i närheten. En välklädd kvinna, sitter mittemot Alisia. Det är två bord emellan, men det skulle kunna vara ett långbord. Kvinnan skulle vara hennes styvmor som just mördat hennes far. Nu sitter hon där på andra sidan bordet och undrar om Alisia märker att maten var förgiftad? Alisia rör om i sin kaffekopp, tar en klunk och ser mot hörnet av restaurangen där kvinnan som har pratat konstant i telefonen sitter. Maten ser fortfarande orörd ut och ibland låter kvinnan pannan stödjas mot händerna för att sedan tittat upp med en bister min. Tidvis så blir hennes gälla röst till en djup morring och blicken tom. Hennes man har just meddelat att han träffat en annan. De har inga barn och den unga kvinnan han träffat har råkat bli gravid. Den unga kvinnan kan ge honom det som var förnekat hans fru att ge honom. Kvinnan vägrar släppa huset, men kommer att förlora striden. Alisia stryker bort en röd hårlock och ställer ner koppen lite för hastigt. Det var för verkligt, och en bekant känsla stramar runt mellangärdet.

Koppen är tom och hon har bara en gäst kvar. Han sitter med ryggen mot henne flera bord bort. Av kostymen att döma är han välbärgad. Kanske en affärsman på genomresa? Han har något sydeuropeiskt över sig. Jobbar möjligen inom oljebranschen? Alisia ser hur han lägger ner besticken och vänder lite på huvudet, som om han kunde känna hennes blick. Hans profil ökar på hennes hjärtslag. Naturligtvis så har han ett harem hemma, men är alltid på jakt efter nya. Utan förvarning reser han sig upp och kommer rakt mot hennes bord. Hans mörka ögon ser in i hennes och hon uppfattar ett behaglig leende, innan hon

förläget stirrar ner i kaffekoppen. Ett flyktigt välbehag smyger sig in och hindrar henne från att åter möta hans blick. Hennes hjärtslag har bedövat henne och när han passerar på en halvmeters avstånd måste Alisia dra in syre i ett kippande andetag. Hon känner en kryddig doft, eller är den mer tungt - söt? Hon ser mot bordet där han suttit hur maten står kvar tillsammans med en portfölj som lutar mot stolsbenet. Paniken kryper in i hennes nervtrådar och blandar sig med längtan av en förlorad närhet. En sådan närhet som bara slutar i smärta. Hon reser sig och går med snabba steg ut från restaurangen. Hon flyr upp till sitt rum där hon börjar packa ner kläderna i väskan. När allt är nedpackat ställer hon det vid dörren. Stirrar på handtaget. Det krävs bara några trappor så är hon nere i receptionen. Hon backar till sängen och tar upp telefonen.

”Du har kommit till Fri Taxi, vad kan jag hjälpa till med?”

Kölden tränger rakt in i henne och hon biter ihop käkarna. Då ser hon äntligen tåget. Först som en ljuspunkt i fjärran sedan kommer ljudet, ett molande dunk i rälsen. Hon backar instinktivt av det svischande ljudet i kontaktledningarna då tåget rusar in. Bromsarna puser och ögonblicket senare står tåget helt stilla och dörrarna glider upp.

Alisia dubbelkollar numret på kupén innan hon drar upp dörren. Hon ser en äldre man som ligger i bädden längst ner och sover djupt med dova snarkningar. En blond kille i övre tonåren ser upp från bädden ovanför mannen och avfyrar ett leende.

”Hej.”

I sängen mitt emot ligger en yngling i samma ålder och lyfter handen till hälsning, medan han fortsätter studera sin mobiltelefon.

”Hej”, säger Alisia och ser på sin plats mitt emot den snarkande farbrorn, där flera väskor ligger. Hon ställer ner sin väska och börjar lyfta ner de andra från sängen.

”Jag ställer dem på golvet bara. Är det okej?”

Den blonda killen hoppar vigt ner från sängen iförd bara kalsonger.

”Jag hjälper dig. Vi trodde inte det var någon mer som skulle kliva på. Sorry.”

”Det är okej.”

När hon fått ordning på filter och lakan, hängt upp kappan och sparkat av sig skorna, så kryper hon ner med byxor och tröja på. Hon skickar iväg ett sms till Mira och berättar kort hur mötet gått. Sedan ställer hon klockan på halv sju, släcker sänglampan och drar på sig filten.

”Gör det något om jag har tänt?”

Hon sneglar upp mot den blonda killen. ”Nejdå. Jag bara blundar så blir det mörkt.”

”Okej, vad bra. Måste läsa klart det här kapitlet bara.” Han ler. ”Blir det inte varmt med alla kläder?”

Hon kisar upp mot honom. ”Jag är den frusna sorten.”

”Jag kan komma och värma dig, om du vill?”

”Men för helvete, Wille!” ryter hans kompis.

”Men jag...”

”Håll bara käften.”

”God natt”, säger hon och kan inte låta bli att le.

Alisia vaknar en minut innan telefonens alarm går igång och stänger av det. Ljudet av sovande människor och tågets säregna dunkande skapar ett fridfullt lugn i kupén. Hon samlar ihop sina saker och öppnar sakta kupéns dörr så ljuset utanför lyser upp Willes fridfullt sovande ansikte. Försiktigt stänger hon dörren efter sig och drar på sig skorna, och hinner precis stänga kappan när tåget bromsar in.

Alisia tar in den kyliga morgonluften på perrongen och hör hur dörrarna stängs bakom henne. Hon följer gångvägen uppför backen med väskan dunkande mot höften. Ett fåtal bilar kör förbi på vägen i slutet av backen, men den enda människa som syns till är en svartklädd yngre man på en parkbänk. Hon skulle nog inte lagt märke till honom om inte deras blickar mötts. De blå ögonen tränger in i hennes näthinna och för ett ögonblick, är han den vackraste man hon sett.

Vid backens slut ser hon Café Miranda-skylden lysa svagt rött i morgonljuset. Hon kommer hinna äta frukost i lugn och ro innan nästa tåg.

Det är många människor i caféet trots den tidiga morgonen. Hon går fram till disken och väljer ut en smörgås och kaffe. Servitrisen ler artigt men ser sig stressat runt bland människorna medan Alisia betalar. Den varma muggen bränner lätt mot fingrarna medan hon söker efter ett bord.

Stöten i armbågen kommer så plötsligt att hon inte har en chans att reagera. Den varma vätskan sköljer över handen innan muggen faller till golvet, där skärvor och kaffe blandar sig. En pojke stirrar skrämt upp på henne med stora bruna ögon och någonstans i bakgrunden hörs en upprörd röst. Italienska, tänker hon, det måste vara italienska. Någon trycker en servett i hennes hand och börjar plocka skärvor. Pojken böjer sig ner för att hjälpa till men mannen föser bestämt undan honom.

”Hur gick det?” Kvinnan som stått bakom disken leder fram Alisia till ett bord och trycker milt ner henne på en stol. Kvinnan studerar handen medan hon torkar bort kafferester. ”Du kan gå på toaletten kanske, och skölja?” Kvinnan visar mot en dörr.

Alisia nickar och går mot dörren.

Den lilla toaletten luktar av rengöringsmedel. Alisia sköljer av kaffet från handen, skruvar ner värmen på vattnet och låter det kalla vattnet skölja över ansiktet. River några pappershanddukar och baddar sig torr. När hon kommer ut står pojken där. Han säger något och hon kan uppfatta ordet *perdono* och antar att han ber om ursäkt, så hon ler och nickar uppmuntrande. Kvinnan bakom disken får syn på henne och pekar mot ett bord, där skymtar Alisia en rykande kaffekopp och hennes efterlängtrade smörgås.

Hon sätter sig till rätta och plockar upp sitt anteckningsblock från väskan, lägger pennan bredvid och tar sedan en stor tugga av smörgåsen. Hon sluter ögonen och känner smaken av ost och skinka som blandar sig med brödets varma frasighet. Ibland så är det enkla, godast.

En halvtimma senare samlar hon ihop sina saker och går ut från caféet. Hon kliver tanklöst ut i gatan när någon hugger tag i hennes arm.

Men det är för sent.

Hon hör bilen som bromsar. En hård stöt träffar hennes kropp och asfalten kommer allt för snabbt emot henne. En skarp smärta i rött exploderar hennes huvud.

*Det hade kunnat sluta här.
Men jag kunde inte låta dig försvinna.
Inte nu.
Inte riktigt än.*

1.

Telefonens alarm går igång och du är snabbt framme med fingret för att få det att tystna. Du ser på skuggorna som vandrar över tågupéns väggar och lyssnar efter sovande människor, men allt som hörs är tågets monotona dunkande. I det svaga ljuset från fönstret samlar du ihop dina saker och drar på dig skorna. När du öppnar kupédörren och ljuset från korridoren strömmar in över orörda bäddar krälar en olustig känsla upp för din nacke. Men dina tankar splittras när tåget saktar ner farten och genom fönstret ser du hur tåget rullar in på stationen.

Du drar in den kyliga morgonluften som möter dig på perrongen. Väskan dunkar rytmiskt mot din höft medan du går gångvägen uppför backen och den enda människan du möter är en ung man iklädd trasiga svarta byxor och en sliten svart läderjacka. Han för handen genom sitt svarta hår och ett par väldigt blå ögon sneglar under lugg på dig när han passerar. Längst uppe ser du Café Miranda-skylden lysa svagt rött i morgonljuset. Du saktar ner på stegen. Ser dig omkring.

Det är så tyst.

Inne på caféet går du fram till disken och väljer ut en smörgås och kaffe. Servitrisens konturer blir suddiga i den dämpade belysningen. Den varma muggen bränner lätt mot dina fingrar medan du bestämmer dig för ett av de tomma borden och sätter dig. Ditt huvud värker. Du plockar upp mobiltelefonen som är helt livlös och trycker irriterat på knapparna, men ingen reaktion. Värken har övergått till ett bultande. Du tar en tugga av smörgåsen medan ett irriterande brus hörs i dina öron. Hjärtat slår fortare. Du blundar och äter koncentrerat, tar en klunk med jämna mellanrum men känner ingen smak. Förtvivlan tränger upp som en klump i halsen men du kan inte skrika. Istället fylls dina ögon med tårar. En svagt kryddig doft, tung och söt, svävar förbi. Du torkar ögonen med armen och ser dig omkring i det övergivna caféet. Något är fel. Ett häftigt illamående kommer över dig och du rusar till toaletten. Lutande över toalettstolen medan din mage kastar upp allt innehåll, känner du lukten av rengöringsmedel. När du försöker röra dig från toalettstolen så kommer illamåendet med nya krafter. Till slut lägger du dig på det svala golvet och blundar. Sakta börjar huvudvärken försvinna. Du räknar långsamt baklänges från femtio, fyrtionio, fyrtioåtta...

Du drar in luft genom näsan och reser dig med ett stadigt tag om tvättstället. När du sätter på kranen och sköljer ansiktet i det kalla vattnet känner du en svag doft av kaffe. Du

river några pappershanddukar och baddar dig torr. Tar några djupa andetag innan du går ut från toaletten och direkt fram till ditt bord, samlar ihop dina saker och skyndar mot dörren.

Du går med snabba steg längs trottoaren och tänker precis korsvägen när ett kraftigt ryck i armen får dig att ramla omkull. Framför dig kör en bil förbi i hög fart. Sittandes på trottoaren ser du en svartklädd ung man springa iväg med din väska.

”Nej!”

Du försöker resa dig upp men smärtan i armen gör omgivningen suddig. Du känner en tung, söt, doft och darrar när jag tar tag om din midja för att hjälpa dig upp. Servitrisen från caféet kommer framskyndande och bakom henne står en familj och pratar upphetsat på italienska. Allt låter dovt och långt borta.

”Hur gick det?”

”Min väska”, mumlar du.

Jag håller min arm kring din midja och hjälper dig in i caféet. Jag sätter ner dig på en stol och mumlar nära ditt öra.

”Jag ordnar det.”

Orden kittlar mot din kind. Du vänder dig mot rösten, men jag försvinner bland människorna som samlats och du ser bara ryggtavlan av en man i svart rock innan café dörren går igen. En liten pojke sträcker fram ett glas med vatten och du tar emot det. Tar en djup klunk och ser in i pojkens bruna ögon. Ett lågt susande ljud och du känner hur glaset glider från fingrarna, hur det kalla vattnet stänker upp på din hand för att sedan blanda sig med glassplittret, innan allt långsam försvinner i ett töcken av ansikten.

2.

Ett skarpt ljus tränger sig in. Du försöker stänga igen ögat men någon tvingar upp det. Illsket vrider du på huvudet.

”Hallå? Hur är det? Är du vaken?”

Du kisar. ”Mm.” En man i blå kläder sitter bredvid dig på sängkanten. Du lyfter handen och det stramar till där en droppkateter sitter fasttejpad.

”Jag ska be någon komma och ta bort den. Jag tror inte den behövs något mer.”

Han reser sig upp. ”Hur mår du? Ont?”

Du rör lite på olika kroppsdelar men allt känns okej, så du skakar på huvudet.

”Törstig”, lyckas du hest få fram och han lyfter upp ett glas som står på sängbordet. Han hjälper dig att föra sugröret mot munnen och du suger ivrigt i dig vattnet.

”Vad kommer du ihåg?”

”Min väska!”

Du försöker resa dig upp, men han tar ett stadigt tag om dina armar och trycker bestämt ner dig tillbaka i sängen.

”Din väska?”

”Den är svart, en axelväska. Min laptop är där i.”

”Du hade med dig en svart axelväska.”

Du slappnar av.

”Vad heter du?”

”Alisia. Alisia Sandell.”

”Okej Alisia. Jag heter Anders Bergwall och har varit din läkare idag.”

Du försöker sätta dig upp och Anders höjer upp sänggaveln.

”Vad kommer du mer ihåg?”

Du blundar. Ser en bil komma emot dig i hög fart. Ansikten flimrar förbi.

”Jag minns inte så mycket mer.”

”Vad jag förstått, av personen som körde dig hit, så blev du rånad. Förövaren kom undan, men tappade din väska.” Han ler ett lugnande läkarleende. ”Jag hittar inga övriga fysiska skador, men du hade axeln ur led och jag tror att du fått en chock.”

Du nickar.

”Du kommer vara öm några dagar och det är bra om du inte gör hastiga rörelser eller lyft, den närmsta tiden.”

Du stryker på axeln och rör den försiktigt. Det stramar lite i musklerna.

”Du har fått smärtstillande”, säger Anders och ser forskande på dig. ”Vet du vad posttraumatiskt stressyndrom är?”

”Ja. Jo.”

Anders nickar. ”Om du börjar känna oro eller ångest i vanliga situationer, så måste du söka hjälp.”

”Ja. Självklart.”

”Har du några andra frågor?”

Du skakar på huvudet.

”Jag ser till att någon kommer med din väska och kläder.” Anders går mot dörren. ”Och tar bort nålen. Så är du strax befriad härifrån.”

Du blundar. Ett sorl av röster hörs på avstånd. Steg i korridoren och dörren öppnas av en vitklädd sköterska.

”Jaså. Hon är vaken nu?” Hon ler och kommer fram till sängen. ”Hej.”

”Hej.”

”Om du ger mig handen, så ska jag ta bort nålen.”

Du sträcker fram handen.

”Ja vissa har tur i oturen”, säger hon och lirkar ut nålen under tejpen. ”Det blöder lite grann”, fortsätter hon och ersätter tejpen med ett plåster.

”Hur kom jag hit?”

Hon ser bekymrat på dig.

”En man körde dig hit. Han kunde inte stanna, sa att ni inte kände varandra.” Hon höjer frågande på ögonbrynen. ”Synd. En stilig man. En riktig gentleman.”

Dörren öppnas av ännu en vitklädd sköterska. Hon har din väska och kläder.

”När du har klätt på dig kan du komma till oss. Vi sitter i rummet snett mittemot.”

Försiktigt lirkar du på dig kläderna och plockar upp telefonen ur väskan som lyser upp av din beröring. I ett meddelande undrar Mira var du håller hus? Du kan inte bestämma dig för vad du ska svara. Så du stoppar telefonen i kappfickan och går ut till sköterskorna.

Du går till lasarettets cafeteria och köper en kycklingsallad. Medan du äter så läser du igenom mejlen. Företaget har bestämt sig för att villkoren för affären verkar rimliga och du skickar över mejlet till Mira med instruktioner om vad hon ska skriva i kontraktet så du kan avsluta affären på måndag. Du nämner inte ditt missöde till Mira utan skyller på tågförseningar och att du därför missat tåget. Du bestämmer, i samma stund som du skriver det, att du ska vara i torpet över helgen och kommer därför inte komma in till kontoret före

måndag. Du plockar ner dina saker i väskan och ser ut genom fönstret. Det har redan börjat skymma ute.

Du ringer upp numret till taxi som sköterskan gav dig och de lovar en bil om tio minuter.

Stationshuset tornar upp sig som en gammal kyrka med sina höga spetsiga torn. Taxichauffören stannar framför den breda stentrappan, som du sedan småspringer upp för. Den tunga dörren smäller igen bakom dig så väntande tågresenärer sneglar upp från sina telefoner och följer dig med blicken när du går fram till biljettautomaten.

Mörkret har kommit krypande, medan du letar dig fram på perrongen till spår sex. Tåget står redan väntandes och du stiger på vagn sex och hittar din plats längst bak. Du ser dig distraherat omkring när tåget sakta rullar ut från stationen. Sätet bredvid dig är tomt och du flyttar över till fönsterplatsen. Mitt emot på andra sidan gången har en ung man ockuperat två säten. Han lyfter på huvudet för att yrvaket se sig omkring och för ett kort ögonblick möts era ögon. Ögonen är väldigt blå och blir en skarp kontrast mot den bleka hyn inramat av allt det svarta. Du har sett honom förut.

”Biljetterna tack”, hörs en röst ropa. ”Nypåstigna?”

Konduktören rör sig sävligt fram mellan sätena. Du rotar i väskan efter biljetten men hittar den inte. Konduktören närmar sig. Som en reflex stoppar du handen i kappans ficka och känner biljetten. Men konduktören har redan passerat och är på väg in i nästa vagn. Du ser ut genom fönstret och ser tomma vägar med ödslig vägbelysning passera, inga hus är synliga och snart blir det mörkt utanför fönstret och även ljuset i kupén dämpas. Konduktören syns inte till, så du lutar dig tillbaka och sluter ögonen.

Du vaknar till när bromsarna klagar då tåget rullar in på nästa station. Belysningen är fortfarande dämpad och fåtal resenärer rör sig tyst i gången, bara svaga mummel hörs. Konduktören blir synlig igen och du märker att du fortfarande håller i biljetten. Tyst rör han sig mellan de nya passagerarna. När han går mot ditt håll lyfter du handen med biljetten men han går bara förbi. Häpet tittar du efter honom. Den unga mannen mitt emot, lyfter på huvudet och ger dig ett trött flin, innan han rätar till jackan som kudde och återgår till sin slummer. Tåget börjar rulla ut från stationen och än en gång glesnar det med hus, tills det bara är mörker kvar. Platsen bredvid dig är fortfarande tom, annars verkar tåget vara fullsatt. Du lutar huvudet tillbaka, blundar, känner hur allt glider längre, och längre bort.

Det doftar så gott.

Ditt huvud vilar mot min axel. Försiktigt stryker jag lätt över din kind. Fortsätter ner mot din hals, nyckelben, du stönar till och jag skrattar lågt nära ditt öra.

Du slår upp dina ögon och rätar hastigt på dig. Sätet bredvid dig är tomt. Förvirrat ser du dig omkring, det dämpade pratet har avtagit helt och alla sover eller sitter med blicken fäst på sin dator eller telefon. Den elektroniska skylten ovanför dörren talar om att nästa hållplats ska du stiga av på och tåget börjar sakta ner medan perrongen blir synlig på sidan. Du tar din väska, och reser dig upp. Koncentrerar dig på att hålla balansen, medan du tar dig trevande fram emot dörren.

”Hej då.”

Du vänder dig om och ser in i de blå ögonen, innan passagerare bakom dig tvingar på rörelsen framåt.

3.

Axeln värker när du lyfter armen för att trycka in portkoden och du går långsamt upp för de smala stentrapporna. När du kliver in i lägenheten, så känns den lika kall och steril som första gången du såg den på visningen för tre år sedan. Det har aldrig känts som ett hem och det är bara för att det är promenadavstånd till kontoret som du har den kvar. Nu längtar du ut till det gamla torpet som din farfar lämnade efter sig och tanken på en smörgås och en rykande kopp te framför den öppnaspisen ger dig ny energi. Du byter snabbt om till varma, bekväma kläder och bryr dig inte om att packa upp, utan lämnar lägenheten med högen av kläder och väskor på sängen. Du skyndar ner för de smala stentrapporna och känner för varje steg hur det smärtar till i axeln och inne på 7-Eleven butiken på andra sidan vägen, slänger du ner värktabletter i korgen med mat.

Din gamla Polo står på parkeringen och startar utan bekymmer. Du kör igenom den täta trafiken och känner hur tröttheten kommer smygande. Sakta glesnar bilarna ut och när vägbelysningen upphör sätter du på radion och sjunger med i en bekant poplåt. När du har kört i en halvtimme och lämnat alla större vägar bakom dig hostar bilen till. Sedan dör den. Du vrider på nyckeln men motorn går bara runt, runt, runt, när du ser tankmätarnålen som pekar under det kritiska strecket. Du letar igenom hela bilen efter en bensindunk, men i ditt minne så står den bredvid en gräsklippare och du sätter dig tungt i det slitna sätet. Du lämnar parkeringslyset tänt, skruvar ryggstödet bakåt och sluter ögonen. Det bultar i tinningarna. Du måste bara vila en stund, samla lite krafter, innan du bestämmer dig för vad du ska göra. Ögonlocken är alldeles för tunga.

Du fryser och kan inte andas. Hur du än försöker dra in luften så är det som ett lock ligger för i din strupe. Du lyfter upp armarna som är tunga och ser hur vatten rör sig genom dina fingrar. Du tar ett provande simtag och märker hur mörkret skingras längre upp. Du kämpar dig uppåt, bara lite till, syret i dina lungor håller på att ta slut när du ser isen ovanför. Det är någon där ovanför dig. Någon står på isen. Du skriker och slår med armarna mot isen som spricker bit för bit av armarnas dunkande.

Du drar in luft och öppnar ögonen. I det svaga ljuset ser du min knoge knacka hårt mot bilens sidoruta. Du för handen mot din hals och ser dig förvirrat omkring innan du hittar knappen till fönstret, men inget händer, bilen är död. Jag öppnar bildörren.

”Är allting okej?”

Du kisar mot mig.

”Jag har fått slut bensin, glömde visst att tanka.” Du sänker blicken.

”Det är väl sådant som händer. Har du någon dunk?”

Du darrar till. ”Nej.” En isig imma omger mig i motljuset av strålkastarna och du ser på min bil som ser varm och inbjudande ut.

”Jag ordnar det. Kom så ger jag dig lift till en bensinmack, så får du upp värmen samtidigt.”

Du ser mig gå bort i mörkret och hör ljudet av min bildörr som öppnas. Ett vagt lyse syns i kupén men inte tillräckligt för att urskilja mig.

Du tvekar. Men när du skakar till av kylan och en stråle av smärta skjuter i axeln så byter du bil.

Varm luft kommer mot dig och du känner doften, den tunga söta doften. Du sneglar försiktigt på mig. I det svaga skenet från instrumentbelysningen målas porträttet upp. Oförsäkamt felfri. Jag försöker inte dölja det och ett nästan osynligt belåtet flin syns vagt i mitt ansikte. Dina kinder hettar. Du drar in doften och blundar. Mitt ansikte som har något av ett sydeuropeiskt drag, doften, en restaurang. Du fnissar till. Du tvivlar. Försiktigt ser du på mig, men instrumentpanelen har dämpat sin belysning och mitt ansikte är bara en mörk siluett. Du snörvlar till, värmen har fått din näsa att rinna och diskret försöker du torka den med tröjarmen. Jag håller fram min näsduk. Du ser på min hand. Som ett skyggt djur nappar du åt dig näsduken och för ett kort ögonblick snuddar mina fingrar vid din hand. Värmen sprider sig som en drog genom mina ådror. Du formar munnen till ett tack, försöker få ut ljudet mellan dina läppar men det kommer inget ljud. Diskret torkar du näsan och drar in doften, söt och tung. Du kramar näsduken i handen. Tystnaden ligger som en varm filt över oss. Du försöker hitta ord, men det kommer inga. Du ser ut genom sidorutan. Söker en fras, en stapplande mening. Men hittar ingen. Längre fram efter vägen börjar himlen ljusna. När vi passerar den första vägbelysningen känner du dig frustrerad.

Jag svänger in mot bensinstationen och bilen glider tyst upp vid sidan av bensinpumpen. Samtidigt kliver vi ut. Jag öppnar bagageluckan och tar fram en dunk och du går fram till pumpen. När du står framför pumpen stirrar du dumt på den. Du har glömt kortet i bilen.

Utan ord ställer jag mig bredvid dig med mitt guldfärgade kort i handen, jag ser inte på dig utan stoppar in det i apparaten och börjar trycka på knapparna. Pumpen brummar till och jag går fram till handtaget. Du backar undan mot bilen. Ser på min ryggtavla medan jag fyller dunken. Du är inte beredd när jag vänder mig mot dig och hinner inte vika undan blicken. Ett leende leker över min mun. Jag håller fast din blick och du kan inte röra dig.

En värme kryper under huden, sprider sig från kinderna och neråt. Ingenting existerar. Bara du och jag.

Ett rytmiskt dunkande ljud fyller luften. En gammal Volvo kommer inkörande med dunkande högtalare. Jag tar bensindunken och går runt bilen och sätter mig bakom ratten, du bara står där. Jag sträcker mig över sätet och öppnar din dörr.

”Varsågod och sitt.”

Du lyder mekaniskt.

Känslan är underlig. Du blundar och lutar huvudet mot det bekväma huvudstödet.

Mörkret är som en tjock ogenomtränglig massa. Även om du anstränger ögonen till det yttersta så kan du inte urskilja någonting. Lukten av utbrunnen ved och golvplankornas bekanta eviga knäppande avslöjar var du är. Du trevar med handen och hittar sladden, följer den fram till kontakten men inget händer. Du försöker minnas, men dina tankar är långsamma och förvirrande.

Försiktigt sätter du benen över sängkanten och känner kylan från trägolvet under dina fötter.

Du känner med handen framför dig på det kompakta mörkret. Sakta reser du dig och tar ett trevande steg framåt.

”Jag skulle stanna i sängen”, säger jag och tar tag runt din handled och du faller baklänges ner i sängen. En tung, söt doft omger dig. En lätt smekning, en kyss och du är förlorad.

4.

Solen sipprar in genom den gulnade spetsgardinen. Mönster dansar omkring. Som en båt gungar vinden gardinen och skuggor blir till vågor. Trägolvet knäpper i farfars spår. Du stiger ur sängen och grabbar tag i en sliten fiskartröja som hänger över stolsryggen. Drar den över huvudet och söker rätt på ett par raggsockor i byrålådan.

Av smala vedstrimmor bygger du ett litet torn i eldstaden som du sätter fyr på. Du sitter tålmodigt och matar elden med nya pinnar och lägger tillslut på en rejäl hög med ved. Värmen sprider sig krypande i rummet. En spann med vatten står i det lilla köket. Du har inget minne av att du tagit in vatten från brunnen. Du går fram till spannen känner med fingrarna i vattnet, tar slevan och smakar. Det smakar fräscht och är kallt, det kan inte ha stått inne så länge. Du slevar upp några skopor vatten i kaffepannan som du ställer på elden. Öppnar kylskåpet. Blir förvånad när du ser lampan lysa. Var det inte strömavbrott... en ofärdig tanke maler medan du plockar fram för att göra dig en smörgås. Rädd för att tänka så nynnar du på gamla sjömansvisor.

Du lutar dig bakåt i den slitna fåtöljen och sipprar på det varma kaffet. Sträcker dig efter ännu en smörgås och känner smaken av ost, skinka och bröd. Smakminnet tvingar dina tankar bakåt till andra gånger som du upplevt samma smak. Du försöker att minnas något viktigt. Men minnet sviker. Ett tydligt tecken på stress bestämmer du. Kanske borde du ta semester och vara här ute fram till snön kommer? Du känner dig rastlös och beslutar dig för att gå ut och kratta ihop lövhögar åt igelkottarna.

Solen värmer ännu och du föser den sista högen med löv fram till det stora trädet och ställer sedan in krattan i skjulet. Du går ner till bryggan och ser ut över det stilla vattnet som glittrar i solen. Kroppen känner sig nyförälskad och sprudlar av energi. Du rör handen till dina läppar, låter fingrarna lätt snudda och minns en kyss.

”Det var bara en dröm.”

”Vad är bara en dröm?”

Hjärtat skuttar till så du blir tvungen att svälja ner det. Agust, din farfars lillebror kommer knatande längs stigen ner mot bryggan.

”Om du ska stå och prata för dig själv så är det bäst att du skaffar dig en hund att skylla på. Eller katt”, lägger han till med ett nästan tandlöst flin.

”Du borde veta bättre än att smyga dig på unga flickor vid vattnet”, säger du och omfamnar gubben.

”Jag såg bilarna igår natt. Hade lite svårt att sova så jag tog en liten hutt vid köksbordet när jag såg rök ur skorstenen.”

”Bilarna?”

Gubben flinar.

”Ja, bilarna. Det är väl inget att skämmas över. Du är nog gammal nog.”

Dina tankar hänger inte med. Ett flimmer, sedan, som i en gammal film ser du ruta för ruta. En knoge på rutan. Bensindunk. Sedan...

”Vad grubblar hon på?”

”Nu har du höga förhoppningar. Fick bara hjälp med bilen hit. Hade lite problem med den.”

”Jaha ja. Nå, du verkar ha tackat honom ordentligt.” Agust stöter dig i sidan med sin armbåge. ”Såg nog när han for i morse.”

”Han och han. Det kanske var en hon.”

”Så dålig syn har gubben inte.” Agust går mot torpets dörr. ”Nu vill han ha kaffe.”

Solen går i moln och du följer efter. Trycker ner illamåendet. Hinner precis greppa tag i broräcket när torpet försvinner i en snurrande dimma. Agust kommer hasande ner för trappan och greppar dig om midjan.

”Hur är det flicka lilla? Du är väl inte gravid?”

Du sväljer ner en brännande klump i halsen.

”Gravid?”

Du tycker att din röst ekar konstigt.

”Ja, du vet att man kan bli det av nattliga äventyr?”

”Nej. Jag menar klart jag vet. Men jag kan inte vara gravid.”

”Jaså? Säger du det så.”

Du drar ett djupt andetag. Känner hur världen börjar ta rätt dimensioner och ni hasar i en vaggande rörelse tillsammans uppför trappan.

Agust placerar dig vid köksbordet och navigerar vant inne i köket med kaffepannan. Du masar dig fram till den öppna spisen och fyller på med brännved tills det tagit sig tillräckligt i morgonens kvarvarande glöd. Agust kommer in med kaffepannan och sätter den på elden. Du tar ner filten från fåtöljen och drar den över dina axlar. Agust sjunker ner i fåtöljen och ni lyssnar på kaffepannans fräsande som sakta tystnar för att övergå till ett dovt puttrande. Agust reser sig upp, gnuggar sin orakade haka, går sedan fram mot farfars skrivbord och drar ut en låda. Han rotar runt muttrande, missnöjd stänger han den och drar ut nästa låda.

”Vad söker du?”

I samma stund vänder han sig om med en blå gammal pärm i handen. Farfars fotoalbum.

”Här ska du få se”, säger han och sätter sig till rätta i fåtöljen. Du flyttar dig närmare och ser hur han bläddrar fram blad efter blad till ett foto av en ung man som står och håller om en rödhårig kvinna. Hon ler och lutar huvudet mot hans axel, med sina händer knäppta över hans på hennes stora mage.

”Jag har sett dem miljoner gånger, Agust.”

”Din mamma och pappa. Och där inne ligger du.”

Agust bläddrar fram en sida och du hinner se de stora rubrikerna på urklippet från tidningen, innan han snabbt bläddrar vidare och stannar vid en bild på en baby.

”Din mamma mådde också väldigt dåligt i början när hon väntade dig. Hon svimmade jämt och ständigt. Sam hotade med att linda in henne i en madrass om hon inte slutade springa omkring.”

”Pappa var väl som farfar, lite väl överbeskyddande.”

”Ja... kanske.” Agust fortsätter bläddra. ”Men ibland så hjälper det inte.”

”En olycka. Det hade inte spelat någon roll hur försiktiga de än var.”

Agust klappar dig lätt på handen.

”Du har rätt.”

Det fräser i elden när kokande kaffe rinner över och du lyfter snabbt ut pannan från elden.

”Jag ska bara visa här.” Han håller fram albumet och du ser en bild på din mamma som krattar utanför torpet. ”Ni är så lika. Till och med krattar ihop högar med löv lika.”

Du studerar bilden av din mamma som stolt poserar vid en stor lövhög under det stora trädet och skrattar till.

”Visste inte att det var genetiskt.”

Du reser dig upp och går ut i köket. När du kommer tillbaka med en mugg i varje hand så har Agust lagt undan albumet.

5.

Det är snö i luften. En kyla som känns ny tränger ner i dina lungor medan du går mot torpet. Månen kikar fram bakom höga moln och gör en slingrande väg av silver på vattenytan. Du tycker om att gå genom mörkret, gräver ner dina händer i jackans fickor och drar den närmare din kropp. Med handen känner du en tygbit i fickan och drar upp den. En söt doft kommer efter. Du för näsduken mot munnen och näsan, inhalerar doften och siluetten av en man tränger sig på från minnet. Kylan har försvunnit och ersätts av en hetta som retande cirklar runt inom dig. Du småspringer de sista stegen fram till trappan och rusar in. Du slänger dig handlöst ner i fåtöljen och som en narkoman drar du in doften från näsduken, min doft. Den materialiserar mig i dina tankar. Korta fragment pusslas ihop.

Prydligt viker du ihop näsduken och stoppar ner den i byxfickan. Börjar mata igång glöden med ved tills elden kastar skarpa skuggor i rummet. Du hämtar en mugg och fyller den med vatten, dricker allt i ett svep och håller sedan i yoghurt. Du tar en sked ur lådan innan du går tillbaka till fåtöljen. Törsten är fortfarande kvar efter den halstrade fisken som Agust bjöd på, men den lindras för varje sked av yoghurt. Hans berättelser hänger kvar i dina tankar. Tiden då han själv var ung och tiden på havet. Du ställer ner den tomma muggen på golvet. Stoppar handen i fickan och känner. Näsduken är kvar. Du drar upp handen knuten runt den, öppnar en springa och där är doften igen, tung och söt.

En restaurang, ett leende. Det var första gången du kände den doften. Den har förföljt dig i dina drömmar för att nu uppenbara sig, förkroppsliga sig i sin sanna form mitt ute i skogen hjälpanades en kvinna i nöd. Varför?

Du har aldrig känt dig så attraherad av en annan människa.

Du sitter kvar med näsduken i din hand. Den ger dig ett lugn, en trygghet som du inte känt sedan din farfar tog upp dig i sin famn och sakta strök över dina lockar med ett tryggt mumlande om att allt kommer bli bra. Du sitter kvar i dina tankar tills elden falnat och tigger om nya vedträn. Då fyller du på. Tar med dig tandborsten och går ut på bron där du gnuggar tänderna i tystnaden.

Du går in i kammaren, drar av dig kläderna som du slänger över stolsryggen och kryper ner under täcket. Du öppnar handen och lägger näsduken över ansiktet. Inhalerar doften och låter dina händer följer konturerna av din kropp. Du letar dig fram, trevande innan du hittar en jämn rytm som stegras mot extas då en hand greppar om din handled och drar undan handen.

”Nej.”

Tyngden av min kropp över dig. Du ruskar av dig näsduken och möts av mina hungrande läppar som fortsätter neråt smakandes på din kropp och lirkar sig mellan dina ben. När jag tränger in i dig vill du skrika av lust men mina läppar tystar och ett par hårda stötar får dig att istället tyst explodera i bländande purpur under dina ögonlock.

”Snälla. Sluta inte.”

När du vaknar så är solen på väg ned bakom träden. Kylan tränger sig igenom täcket. Du får syn på fiskartröjan som ligger nedanför sängen och metar med fingrarna in den under täcket där du lyckas krångla den över huvudet. Raggsockarna drar du på dig på vägen ut till rummet och fram till eldstaden. Glöden har falnat och du får kämpa en stund innan elden motvilligt tar sig. Vattenhinken är tom och du är precis på väg ner från bron då du ser Agust komma kilande runt knuten.

”Behövs det ha vatten?”

Han greppar hinken och går mot brunnen.

Den kyliga luften biter i dina bara ben. Du går in igen och söker rätt på ett par byxor och hinner precis fylla på med ved då ytterdörren öppnas och Agust kommer in med spannen.

”Jag tog inte en full en. Du ska väl åka idag?”

”Tänkte vara till söndag.”

Agust ser på dig. Tar kaffepannan och sköljer ur den i hon. Fyller den med vatten och sträcker över den. Du tar emot den och sätter den i eldstaden.

”Det är söndag.”

”Nu tror jag du är dagvill. Agust”, säger du och vänder dig leende om.

Agust ser allvarlig ut.

”Nej. Jag var till bussen igår och hämtade mitt medicinpaket och det gör jag varje lördag.”

Ditt leende stelnar.

”Han var här igår också. För tidigt nu på morgonen.” Agust ser arg ut. ”Jag ville inte störa. Men nu verkar du ju helt borta.”

Du sjunker ner i fåtöljen.

”Ni håller väl inte på med något?”

Du skakar sakta på huvudet. Förstår inte.

”Jag menar droger eller så?”

Du lutar huvudet i händerna. Så kan det vara. Helt logiskt.

”Åh. Agust. Jag vet inte.” Du ser upp på den gamla mannen. ”Jag vet inte vad som händer.”

Agust går ut i köket och kommer tillbaka med kaffepåsen, häller på måfå i pannan och låter det koka upp. Lyfter bort pannan och kommer snart från köket med två muggar och en flaska.

”Jag tror du behöver en kask.”

Han drar gungstolen från sin fönsterplats och sätter sig till rätta. Du häller upp kaffet och tar ena muggen.

Lutandes tillbaka försöker du samla tankarna efter restaurangen. Sakta och fragmentariskt stapplar du dig igenom de sista dagarnas händelser. Agust sitter tyst. Ibland rynkar han ihop ögonbrynen eller tar en djup klunk av kaffet. När du tömt ur dig allting så rätar du på dig, nästan sveper i dig kaffet och lämnar det sista som blandar sig med skvätten sprit som Agust slår i. Du tar en stor klunk som värmer hela vägen ner.

”Agust. Vad är det som händer? Tror du han drog mig?”

”Hur sa du att lukten var?”

Du reser dig hastigt och springer in i kammaren. Letar runt i sängen, skakar metodiskt sängkläderna och lägger dem på stolen innan du kryper omkring på golvet, men ingen näsduk finns där.

6.

Du låter radion vara avslagen och lyssnar på Polons jämna motor. Träden står stela och nakna längs väggkanten, lurade, bedragna, utnyttjade av sommaren. Du som svor att aldrig mer utsätta dig för den här känslan igen, låter nu ömkande tårar rinna.

Rödögd betalar du i kassan på 7-Eleven utan att mannen bakom disken verkar lägga märke till något. Hans blick dras ideligen mot teven han har bakom disken.

”Var det bra...”, han skrattar till åt något som han ser på teven.

Du betalar och går.

Lägenheten känns lika främmande som alltid och du förstår inte varför du inte bara byter lägenhet? Efter en lång dusch så tömmer du väskan på sängen. Den lilla hondjävulen rullar mot sängkanten och du räddar henne i sista stund. Hon är lika fascinerande som sist och en stund funderar du på att behålla henne. Men en blick runt rummet så inser du hur obekvämt hon skulle vara i den här sterila miljön och du stoppar ner henne i väskan igen.

Du går ut i köket och värmer den färdigt drickbara mjölkchoklad som du köpte tillsammans med en kycklingbaguett. Tar med det till sovrummet där du bäddar ner dig i sängen och öppnar anteckningsblocket för att fräscha upp minnet inför morgondagens arbete. Du sippar på chokladen, allt verkar stämma, men när du kommer till den sista sidan av anteckningar så lägger du ner blocket och tar en tugga av baguetten. Försöker komma ihåg när du skrev det. Inringat i hörnet av pappret står det: *Berätta om Wille till Mira!* Och någonstans kryper en bild av en ung tonårspojke med ett vackert leende omkring, men du lyckas inte få den på plats. Du äter upp baguetten och sveper i dig det sista av chokladen. Läser igenom anteckningarna igen och försöker en sista gång att pussla ihop minnen, men ger upp och lägger anteckningsblocket i väskan. Istället tar du fjärrkontrollen och sätter igång teven. Ett debattprogram där stela människor, med stela ansikten, står och diskuterar runt ett bord. Du sänker volymen så att bara ett mummel uppstår. Kryper längre ner under täcket. På avstånd hörs trafiken utanför och du ser hur ljuset från teven ändras på väggarna innan dina ögon glider igen.

Du vaknar plötsligt och drar in luft som om dina lungor saknat det i timmar. En dov röst mumlar och du sträcker dig efter fjärrkontrollen, med ett tryck så är rösten borta. Dina muskler är stela och skamset inser du var träningsvärken kommer ifrån. Försiktigt stoppar du ner fötterna på det varma golvet och tassar in på toaletten.

En halvtimma senare promenerar du i ett gråmulet dis genom staden och fram till porten som har en guldfärgad plakett med företagets namn. Du går vant upp för den ekande stentrappan och in genom dörren där Lovisa sitter och skriver bakom en disk. Hennes fingrar rör sig snabbt över tangentbordet. Hon ser upp och ler.

”Hej. Var resan bra?”

”Kan inte klaga”, ljuger du och fortsätter längre in i kontoret. Nickar åt bekanta ansikten tills du äntligen kan stänga dörren om dig. Du ser ut över staden genom ditt fönster, allt verkar färglöst i morgondiset. Dörren glider upp och Mira kommer in, balanseras en hög med papper och två muggar som du anar innehåller caffelatte. Det ser vanskligt ut och du befriar henne snabbt från muggarna.

”Tänkte att du behövde en”, säger hon och nickar mot ena muggen.

”Tack.”

”Här är kontraktet i två exemplar och...”

”Varför har du tagit ut två exemplar?”

”Har du inte läst mejlen?” Hon ser förebrående på dig. ”Du måste åka dit. Han är av den gamla sorten och vägrar skriva på över en dator.”

”Över en dator?”

”Det var så han sa. Hans krav är din lag.”

Mira sippar på kaffet och lägger huvudet på sned. Ingen mer än du kan se potentialen i denna gotiska flicka. Mer än en kund har rynkat på näsan när de sett hennes blodröda korsett sticka ut under den svarta klänningen.

”Jag har bokat biljett till imorgon. Går det bra det?”

Du ler åt hennes sävliga dialekt som inte passar till det yttre.

”Så sant.” Du lutar dig ner och drar upp hondjävulen ur väskan. ”Till dig och din samling.”

”Åh.”

Mira tar den varsamt ur din hand. Studerar den ingående medan hon stryker med fingret över utsnittet hår.

”Jag vet att hon inte är en ängel. Men alla djävlar är änglar från början”, citerar du.

Mira kastar sig i din famn så kaffe skvätter över golvet.

”Tack. Jag älskar den.”

”Varsågod. Nu måste jag arbeta.”

”Klockan sju”, säger Mira halvvägs ut genom dörren.

”Va?”

”Går tåget imorgon.”

”Okej.”

Du läser igenom kontraktet och stoppar in det i en mapp tillsammans med några broschyrer. Trycker igång datorn och sippar på din caffelatte medan mejlen radar upp sig. Metodiskt sorterar du dem och läser igenom de viktiga. Du hittar ett mejl från säkerhetsansvarig som skriver att det kommer att tas slumpmässiga drogtester på anställda under månaden som kommer. En kort stund griper paniken tag om dig. Du tar fram din telefon och söker upp den närmsta kliniken som utför drogtester och ringer upp. När du förklarar för den misstänksamma rösterna i telefon att du tror att du kan ha blivit drogad och våldtagen, så hör du hur hon drar efter andan.

”Kan du komma in i dag klockan två?”

”Absolut.”

”Hur var namnet?”

”Alisia Sandell.”

”Då är du välkommen Alisia, klockan fjorton, noll-noll.”

Efter några timmar som du varit försjunken i arbete så knackar det på dörren och Mira kikar in med handen över telefonen.

”Kan du ta två kunder på samma resa?”

Du nickar till svar och Mira backar ut och bakom dörren hör du hur hon fortsätter sitt samtal.

Efter en stund kommer hon in med en ny bunt med papper och du ser på klockan - ett.

”Jag måste gå tidigare idag.”

Mira nickar.

”Kan du samla ihop allt jag behöver?”

”Visst. Jag kollar igenom allting så det viktiga är med och kommer in med det.”

Du plockar i papperna som Mira precis lagt in. Kunden verkar vara ett mindre bolag och du samlar ihop papper i en mapp som du märker med kundens namn och lägger ner det i väskan. Mira kommer in med liknande mappar som du snabbt ögnar igenom och stoppar ner i väskan.

Du drar på dig kappan.

”Här. Biljetterna och resetider.”

Mira sträcker över ett kuvert.

”Tack.”

”Syns på torsdag eller fredag då?”

”Japp. Ha koll på mejlen. Vi syns.”

Du ser stressat på klockan och hoppas att du inte missberäknat avståndet.

7.

Väntsalen är ljus. Vita väggar, vita möbler. Den enda färgklicken är en reklamaffisch på den långa vägg som leder en korridor med stängda dörrar. Olusten kryper längs ryggraden. En tjej i Miras ålder kommer in genom entrédörren. Hon har sitt blonda hår uppsatt i en slarvig hästsvans. Hennes blick vandrar över rummet, förbi dig som om du inte fanns. Hon lägger armarna i kors som för att krama sig själv. Du kommer på dig med att stirra på henne och sänker generat blicken. Du hör hur hon kommer mot dig och ser i ögonvrån att hon sätter sig på stolen bredvid. Försiktigt tittar du upp på henne, era ögon möts. Hon ler inte, bara tyst studerar. Ni blir sittande så, tyst stirrande på varandra, när hon till slut bryter tystnaden.

”Hör du också röster?”

Hennes fråga låter lika naturlig som om hon undrat vad klockan är. Du drar efter andan och skakar sakta på huvudet. Hon nickar och vänder bort blicken. Hon ser trött ut, mörka ringar tecknar av sig under ögonen på den ljusa huden.

”Vad säger rösterna?”

Du vet inte hur lämplig en sådan fråga är, men din nyfikenhet har väckts. Hon rycker på axlarna och tittar rakt in i väggen mitt emot.

”Jag vet inte, det är inte alltid de är så tydliga, mer som ett lågt mummel”

Hon vänder blicken till ditt ansikte studerar din reaktion och ni sitter tankfullt en stund i tystnad.

”Ibland så hör jag dem tydligt... de vill att jag ska dö”

”Varför då?”

”Jag vet inte.”

Hon tittar ner på sina händer och du ser ärren på armarna, en del är bleka och en del är ilsket röda.

”Har du gjort dem?”

Hon tittar som förhäxad på sina armar och du inser att du kanske gått för långt. Till slut lyfter hon blicken och tittar rakt i dina ögon. Du tycker hon ser rädd ut och får en lust att lägga armarna om henne.

”Ja”, en tår letar sig fram ur hennes ögonvrån. ”Men jag vill inte dö”. Trotsigt stryker hon kinden med baksidan av handen

”Sara, ska du komma?”

Rösten får er båda att rycka till och du ser en mörkhårig kvinna i grå byxdräkt som uppenbarat sig i korridoren.

Sara, reser sig tvekande. Hon verkar hellre vilja sitta kvar och du låter din blick följa med henne när hon går.

Snart kommer den gråklädda kvinnan tillbaka och visar in dig i ett rum där en blond kvinna klädd i blå läkarkläder spralligt hoppar upp från sin stol och fram till dig.

”Hej. Eva heter jag och du är Alisia?” Hon skakar din hand.

Du nickar.

”Du vill göra en drogtest för att se om du har blivit drogad. Stämmer det?”

Du nickar.

”Sitt så ska jag sticka dig i armen och ta lite blod.”

Du tittar bort när hon sticker in nålen i armen och i ditt huvud nynnär du på en sjömansvisa som Agust sjöng åt dig när du var barn.

”Då var det klart”, säger Eva och sätter ett plåster på armen. ”Nu får du gå in här och kissa, så jag kan ta ett snabbtest med en drogsticka.”

Eva håller fram en mugg och du går in på toaletten. Medan ni väntar på stickans resultat har Eva en lång utläggning om olika droger och deras verkan. Du försöker lyssna, men orden rinner bara förbi. Du känner inget intresse till ämnet men nickar då och då för medhåll. Dörren öppnas och den gråklädda kvinnan räcker över ett papper åt Eva som studerar det under tystnad.

”Okej. Allt visar negativt. Du har inga droger i urinen enligt stickan.”

En konstig blandning av lättnad och besvikelse virvlar runt inom dig. Eva ser på dig.

”En del droger måste man leta specifikt efter så jag kommer att skicka proverna till ett laboratorium.”

Du nickar.

”De kommer att göra en screening först och om det är positivt så går de vidare med att leta. Du kommer få svaret på screeningen inom en vecka hemskickat till din bokföringsadress.”

Du nickar.

”Om screeningen är negativ så har du inte blivit drogad.”

Du nickar.

”Japp. Då så. Då var det klart”, säger hon käckt och öppnar dörren åt dig.

”Tack”, säger du samtidigt som dörren går igen bakom dig.

På vägen dit la du märke till en krog som du nu sneddar över gatan till. Du sätter dig vid ett mindre hörnbord och beställer en cesarsallad som du äter medan du studerar handlingarna om det nya företaget. Klockan är bara fyra när du ätit klart och fått ordning på alla papper, men du har ingen lust att gå till lägenheten. Därför beställer du in en öl och i smyg studerar du övriga gäster. En man i storrutig skjorta, som irriterat gestikulerar när han pratar i telefonen är chef på en byggarbetsplats, bestämmer du, och han har precis fått veta att ingenjören räknat fel. Han kommer få jobba övertid hela veckan och semestern till Kanarieöarna flyger iväg på små vingar. Damen som har stått länge vid disken och låtsas välja vad hon ska äta, har egentligen inga pengar och kommer vilken sekund som helst dra fram en Kalasjnikov och skjuta vilt.

Din telefon ringer och motvilligt kommer du tillbaka till verkligheten. Agust, står det på displayen vilket får dig att le.

”Hej.”

”Hej, flickan. Hur är det?”

”Det är bra. Sitter och läppjar på en öl och har nyss ätit.”

”Ensam?”

”Ja. Ensam på en restaurang.”

Det blir tyst. Båda förstår men ingen vill fortsätta.

”Jag var och lämnade drogprover idag.”

”Jaha. Vad sa de då?”

”Det visade inget.”

”Är det bra eller dåligt?”

”Jag vet inte.”

En man drar ut stolen åt sin dam innan han sätter sig mitt emot henne. Han ler och ser på henne som om hon var den mest betydelsefulla på jorden. Vilket hon kanske är, just nu.

”Åh. Agust. Jag vet inte.”

”Du har inte sett honom?”

Du blundar. Känner hur kroppen svarar.

”Nej. Jag har inte sett honom något mer.” Är det bara du som hör besvikelsen i din röst?

”Jag ska på resa imorgon. Till samma stad. Jag kommer ut till torpet på fredag.”

Agust hummar och du förstår att han sitter på bron och tänder pipan.

”Det var en flicka inne i väntrummet. Hon hade alldeles sönderskurna armar.”

”Hade någon gjort henne illa?”

”Nej. Hon hade gjort det själv. Men hon sa att hon inte ville dö. Jag förstår inte, om man inte vill dö varför försöker man ta livet av sig då?”

Du känner hur ögonbrynen spänt dragit ihop sig och bildat en djup rynka, den har börjat ge dig huvudvärk och du masserar den försiktigt med fingerspetsarna.

”Det är oftast ett rop på hjälp”, säger Agust lugnt.

”Jag vet, men rop till vem? Hennes sår var blandade med ärr som en del måste vara flera år gamla.”

”Det är synd om människan.”

”Ja. Det är väl det.”

”Jag vill att du ringer varje kväll.”

Du tänker fråga vad det har för betydelse? Vad han skulle kunna göra? Men inser att betydelsen är att någon hör när man ropar. Även om den inte kan göra något, så är betydelsen att finnas där.

”Det ska jag.”

”Då så. Då säger vi så.”

”Tack.”

”Du behöver inte tacka. Du vet väl att inte bry sig om är värre än att inte förstå.”

”Syns på fredag Agust.”

Du plockar upp kuvertet och studerar biljetterna. Som vanligt går tåget sju på morgonen och du kommer inte vara framme förrän sju på kvällen. Mira har förbokat både lunch och middag på tåget och hemresan är nattåg som sist. Hon har även bokat samma hotell. Du smuttar på ölen som hunnit bli avslagen, packar ner allt i väskan och tar på dig kappan. Bestämmer dig för att tillbringa kvällen i sängen framför teven och se någon deckarserie.

På vägen ut håller en man upp dörren åt dig. Du ser upp mot hans ansikte för att tacka honom men fastnar i hans blå ögon. När dörren går igen bakom dig så är du säker på att ni har träffats förut och det blir viktigt för dig att veta vem han är.

Du vänder om och går in igen, vandrar mellan borden och söker bland ansikten, men han finns inte där. Du letar dig in mot toaletterna och kikar in i den som är ledig, och tom. Ställer dig med ryggen mot väggen vid den andra toaletten, väntar spänt tills du hör låset och dörren öppnas. Din inövade käcka fras är som bortblåst av nervositet. Men damen som kommer ut förintar ditt hopp. För säkerhets skull gläntar du på toalettdörren, men ingen finns där inne.

Metodiskt låter du blicken vandra över restaurangen på vägen ut. Och inte förrän du står inne på 7-Eleven en halvtimme senare, så inser du att han naturligtvis måste tillhöra

personalen och befann sig därför inte i själva restaurangdelen. Det kan ju också förklara varför du tycker han ser bekant ut. Han jobbar säkert på flera ställen.

Men känslan vill inte försvinna.

8.

Morgonljuset tränger fram i horisonten och lindar in gryningen i smog. Du tycker inte om morgonen i staden, för mycket bilar, för många människor. Som myror strävar alla fram mot enskilda mål, utan att se. Tågstationens plattform myllrar av människor och du är som alla andra. Upptagen och instängd i din egna bubbla. Du hastar förbi mig utan att se. Kontrollerar att det är rätt tåg innan du infogar dig i den långsamtgående kö som rör sig fram mot den inbjudande värmen som tågvaggen utstrålar.

Du har satt dig vid fönstret med kappan hopvikt i famnen. Blicken är riktad ut genom fönstret, men ögonen ser inte, dina tankar är någon annanstans, i en kammare i mina armar. Du sluter ögonen men blir störd av alla människor omkring dig och istället stirrar du i fönstret, ser hur människorna som speglas i fönsterglasat byter artiga fraser medan de intar sina platser. Du känner min närvaro och diskret flyttar du blicken runt i tågvaggen. När våra ögon möts belönar jag dig med ett litet leende och du vänder hastigt blicken mot fönstret igen. Din puls slår fort och en hetta syns på dina kinder. Du söker i fönstrets speglade glas efter mitt ansikte men hittar det inte. Du ser hastigt mot mitt håll igen, bara för att finna, ingenting. Metodiskt söker du med blicken, låter handsken glida ner på golvet och lutar dig fram över sätet för att få en bättre vy medan du plockar upp den.

”Ursäkta? Det är visst min plats.”

Du vänder dig mot mig och när våra ögon möts tar din luft slut. Jag sätter mig på sätet bredvid dig och du stirrar ut genom fönstret.

Dina tankar letar förvirrade efter en logik. Allt utom ödet. Jag ger dig en hjälpande fras.

”Tåget lär väl inte få slut på bensin i alla fall.”

Du stoppar handen i väskan och söker.

”Jag borde betala dig för bensinen.”

Jag lägger min hand på din väska och när du drar upp din hand snuddar den lätt vid min. Skamsen över dina känslor stirrar du på min hand.

”Jag vill inte ha betalt för bensinen. Jag ska köpa en kopp kaffe. Vill du ha något, Alisia?”

Du reagerar på ditt namn. Sättet jag säger det på. Drar ut på varje stavelse som får det att vara en längtan.

”Ja. Tack.”

Jag reser mig och går mot restaurangvagnen. I ögonvrån ser jag hur du diskret vänder dig efter mig, jag väntar några steg för att sedan vända mig om och fånga din blick. Dina kinder rodnar.

Ja. Leken roar mig.

Jag låter dig se den lättsamma sidan av mig. Jag hjälper dig i hemlighet med en logik som du tror ger pusselbitarna sin rätta plats. Du skrattar.

När tågvärdinnan serverat lunch och timmar senare middag som vi äter under tystnad, tar jag fram min bok och du lutar huvudet tillbaka. Jag låter dig vaggas in i en slummer där dina tankar blir mina och du vaknar med rodnande kinder.

”Vi är snart där.”

”Var?” undrar du.

”Framme vid din station.”

”Min station”, upprepar du melankoliskt.

Jag ler och stryker lätt med fingret över din kind.

”Vilket råkar vara min station.”

Jag ser en lättnad i dina ögon.

”Antar att vi båda bor på samma hotell? Människan är ett vanedjur.”

När du stänger din hotelldörr så kommer osäkerheten smygande. Du tar fram telefonen och ringer Agust medan du lirkar av dig skorna och kappan. När Agust svarar så dråsar du ner på sängen och börjar stakande återge tågresan. Du hör hur konstigt allting låter. Du hör dig själv försöka övertyga om att det måste vara ödet. Agust lyssnar under tystnad. När du ältat händelserna flera gånger, ur tillräckligt många vinklar, ger du upp.

”Jag vet inte. Jag kanske har inbillat mig allting.”

”Inbillat sig?”

”Jag kanske är sjuk? Jag läste om en kvinna som hade en hjärntumör och hon kunde inte skilja på verklighet eller fantasi. Tänk om jag är sjuk, Agust!”

”Det tror jag inte. Men om det lugnar dig så ska hon gå till läkaren.”

Du försöker läsa tystnaden. Hitta något som inte finns. Väntar på ord som tröstande ger en logik. Men det kommer inga.

”Jag ska ta en dusch nu och läsa igenom lite papper till morgondagen.”

”Jo. Men...”

”Jag är ganska trött, Agust. Ringer imorgon.”

”Sov gott då, vännen.”

”Godnatt.”

Du ställer telefonen på väckning, stirrar på displayen som sakta tonar ner och slocknar. Bäddar upp sängen och drar långsamt av dig kläderna. Naken ställer du dig framför spegeln. Försöker se bevis på verkligheten men allt är som vanligt och när duschens strålar träffar din kropp hoppas du att fantasin slutar där.

Du studerar ditt ansikte medan du låter tandborsten arbeta monotont. Handduken faller till golvet medan du borstar igenom det blöta håret och droppar av avkyllt vatten rinner längs huden när du kommer mot sängen. Du stannar i rörelsen och spärrar upp dina ögon. Jag drar täcket åt sidan och avvärjar din blick med ett leende. Du tvekar och jag sträcker fram handen som du osäkert tar. En lättnad sköljer över ditt ansikte när du känner min hud medan dina ögon förblir tveksamma. Jag ger dig inte en möjlighet, utan drar snabbt ner dig i sängen och omsluter dig med mina kyssar. Du försöker protestera men de vaga protesterna drunknar i din kropps vilja och du tar emot mig.

9.

Jag har fortfarande dig i mina armar och vi är inlindade tillsammans i täcket. Du ligger tyst och ser på mitt ansikte. Hör min lugna andning när klockans alarm går igång. Hastigt sträcker du dig över mig och får det att tystna. Din hud är alldeles för nära för att ignoreras och jag smakar på den med lätta kyssar.

”Jag har ett möte.”

Jag ignorerar dig. Fortsätter metodiskt och låser fast dina motsträviga rörelser tills jag känner hur din kropp besegrar ditt förnuft. Jag drar ut på det, retar din kropp tills du ger upp ett skrik av frustration som jag kväver med mina läppar. Då knuffar jag dig ur sängen och du ser på mig, frustrerat.

”Du har ett möte. Vi får fortsätta ikväll.”

Du står där med en kropp som skriker i protest då förnuftet sakta segrar och du letar fram kläder ur väskan som du tar med dig in på toaletten.

Ett vackert ljus av lycka omger dig. Hela vägen från hotellet och fram till företagets hiss ser människor du möter din lycka som smittar av sig till leenden på deras läppar och blickar av välvilja. Men du är i din egen lyckovärld och ser inte andras blickar. Du strålar när du kliver in på kontoret, där även de mörka kostymerna får liv. Mötet går galant och insisterandet på en lunch kan inte avböjas. Du får anstränga dig för att fokusera på nuet, då dina tankar vandrar envist mellan förflutet och framtid i en längtan som känns outhärdlig. När du äntligen krånglat dig ur, med löften om återseende, tar du ut riktningen mot nästa företag.

Du måste fokusera. Bara några timmar till.

Men det är svårt.

Om någon skulle fråga om mötet, så skulle du inte kunna svara. Din kropp var där men själen svävade i annalkande eufori. Du kom på dig flera gånger med att bara tyst stå framför människor som förväntade sig något. Varje tystnad kunde upplevas som nervositet, vilket kan förlåtas när en ung oerfaren har ett föredrag, inte en med din erfarenhet. Du skyllde vagt på någon förkylning som var mer oprofessionellt än att bara erkänna ditt frånvarande framförande.

Den yngre kvinnan som verkat så intresserad, hade likgiltigt tagit din hand och lamt tackat dig med ord om att de hör av sig. Men väl ute ur byggnaden så känner du bara en frihet och går med svävande steg mot hotellet.

När du rundar hörnet på en närbutik snubblar du över en Ikeapåse. Om inte en dam hade haft snabba reflexer och kört fram kundvagnen som du greppar tag i så hade du ramlat. Du nickar och tackar damen som ler uppmuntrande innan hon fortsätter. Du ser på mannen vid dina fötter som håller på att samla ihop innehållet i Ikeapåsen som du lyckats trassla in runt foten. När du tagit dig lös drar han påsen till sig och viker prydligt ner innehållet igen och du ser muggen med småpengar.

”Förlåt.”

Han höjer inte blicken.

Du drar upp mobilen ur fickan och hittar en prydligt vikt tvåhundredalapp. Mannen har slutat prassla med påsen och ser på sedeln. Du stoppar ner den i hans mugg och lika snabbt plockar han upp den och stoppar den innanför den slitna jackan. Han tar tag i din hand och böjer huvudet medan han mumlar. Plötsligt ser mannen upp och grimaserar som om han var i svår smärta.

”Hur är det?”

Mannen har släppt greppet och ser på dig med uppspärrade ögon. Han schasar på dig och spottar mot dina fötter så att du hoppar bakåt. Han gör tecken i luften och mumlar en lång ramsa.

”Jag förstår inte.”

Han spottar mot dina fötter igen. Du backar några steg. Han ser ner i marken, mumlar något. Tar ett snabbt steg fram till dig och väser på ett främmande språk som du inte förstår.

Du backar undan. Känner hur luften har tagit slut. När avståndet är flera meter till mannen drar du in ny luft, vänder dig om och skyndar därifrån. När du kommit tillräckligt långt bort fortsätter du att gå planlöst på gator och utan att förstå varför, så befinner du dig inne på ett museum. Du sätter dig på en bänk och ser på målningen framför dig utan att se. Den plötsliga vemodiga känsla som inte går att få grepp om håller dig fången framför målningen. Du tar upp telefonen men ångrar dig.

En söt doft och varm utandning mot din hals får dig att långsamt vända dig om. Allt som var tvekan försvinner i lättnad när våra ögon möts. Jag tar din hand och leder dig ut från värmen längs de kalla gatorna och fram till hotellet. Men istället för att gå mot trappan som leder upp till ditt rum, så styr jag dig med armen runt din midja in i hotellets restaurang. Vi går förbi de skärmar som avskiljer den grupp av människor som i gemensamma skratt delar kvällens måltid, och blir emottagna av en servitör som dämpat leder oss fram till ett ledigt bord. Jag hjälper dig av med kappan och drar ut din stol. Du ser

dig omkring bland de fåtalet gäster som vilset stirrar ner på medtagna skärmar. Servitören kommer in med mat till en man som enträget försöker få hans intresse men belönas bara med artighet och när den välklädda kvinnan några bord bort pockar på servitörens uppmärksamhet, går han skyndsamt dit. Jag sätter mig och din blick hamnar i min. Jag tar din hand, låter mitt finger stryka över dina fingrar, följa konturerna av dina knogar ner i förgreningen där fingrarna skiljs åt. Följer in under långfingret och upp mot nästa. Servitören lägger fram menyerna och dina kinder får en rodnad.

”Vi tar båda husets special.”

”Dricka?”

”Castello di Fonterutoli.”

Han avlägsnar sig och jag fortsätter utforska din hand, finger för finger. Du har slutit dina ögon och öppnar dem först när du hör det lockande porl av vin som fyller ditt glas. Dina ögon följer servitören när han går och fastnar på en kvinna i hörnet av restaurangen. Hon pratar i telefon och du letar bland minnen. Du drar undan din hand och för den till din panna för att ge tankarna ett stöd. Jag höjer vinglasen.

Vi äter under en tystnad som inte är tvungen. Dina tankar är enkla och din själ är pausad. Jag låter dig njuta av maten, vinet, och tryggheten av ett sällskap, innan jag till slut vinkar servitören till mig och ger honom ett guldfärgat kort. Vi rör oss mot trappan och jag känner osäkerheten i dina steg. Jag följer dig till din dörr.

”Mitt tåg går om fyrtiofem minuter.”

Du spärrar upp ögonen.

”Herre Gud. Vad är klockan?”

”Ditt tåg går också om fyrtiofem minuter. Jag föreslår en gemensam taxi?”

Du nickar och försvinner snabbt in bakom dörren.

Där står du och lyssnar efter mina avlägsnande steg. Medan du söker fram bekvämare kläder försöker du avgöra om du hinner ta en snabb dusch. Snabbt klär du av dig och naken irrar du runt i hotellrummet på jakt efter dina ägodelar som inte så prydligt förpassas ner i väskan. Du ser hastigt på tiden som rinner för fort, men tar beslutet, och strax står du under strilande vatten.

Håret har du fäst i en hästsvans som ger dig en barnslighet. Du stryker tillbaka röda lockar som envist letat sig lös medan du överblickar rummet. Ser på telefonen, men det är sent och du ger det som orsak att inte ringa. Ditt samvete flyttar samtalet till morgondagen. När du drar på dig kappan känner du dig varm och undrar om det var någon idé att odsla

tiden på en dusch. Du kunde ha ringt istället. Du öppnar upp telefonen och ser att du har ett missat samtal och ringer upp röstbrevlådan. Agust harklar sig och muttrar:

”Tycker verkligen inte om maskinen. Alisia? Alisia, när du nu lyssnar så vill jag att du ringer mig. Jag tror jag begriper, han är inte riktig. Jag menar... äh, det här blir bara dumt.”

Du störs av min lätta knackning och med hettade kinder kliver du ut.

”Taxin väntar.”

Du undviker att se på mig och nickar till svar. Jag tar din väska och hänger den nonchalant på min axel innan jag svassar iväg. Du följer efter. Halvvägs nerför trappan stannar jag och vänder mig om. Jag suger fast din blick. Du försöker slita den ifrån mig men misslyckas och ett osäkert leende kommer över din mun som jag söker upp med en lätt beröring från min. Du trevar efter mer då mina fingertoppar följer halsens kontur fram till örats infästning. Jag kan inte motstå frestelsen och låter handen snudda ditt bröst på vägen ner till dina fingrar som flätas in i mina. Du undrar vad människorna i foajén tänker på då de ser oss komma ner. Du undrar om de uppfattar den lycka du känner just nu.

Jag hade kunnat ge dig tonårsromans i taxin. Ivrigt kyssa dina läppar, tvinga dem till medgörlighet av en energisk tunga. Låta min hand leta sig in under din tröja och forma sig runt ditt bröst. Reta med fingret tills styvheten ger klagan som måste kvävas av fastare läppar.

Men jag gör det inte.

Jag väntar tills kupédörren tryggt förseglats och ingen anledning till att störa oss finns.

10.

Med ett pysande så släpper dörrarna och glider upp. Du drar in den kristalliserade luft som blandats med oset från tågets brända bromsar och rynkar lätt på näsan, medan du hänger väskan på axeln.

Jag ser honom sitta på bänken. Han sitter framåtböjd. De svarta slitna kläderna får honom att smälta in men ändå hålla avstånd till människor runt omkring. Vi går förbi honom. Dina ögon möter hans blå då han ser upp på dig. Jag känner hur dina tankar arbetar febrilt av känslan på igenkänning. Men utan resultat.

Vi stannar en bit bort på perrongen. Du ser längtansfullt efter spåret som leder bort. Kanske du önskar det?

Högtalaren ropar ut en varning om snabbtåget som inte kommer att stanna, utan rusa förbi i hög fart. Du backar några steg. Rakt i min famn. Jag lägger armarna om dig när tåget rusar förbi.

”Kom. Vi går till caféet.”

Du nickar och tar min hand.

Längst upp i backen lyser Café Miranda-skylden vagt i morgonljuset. Jag flätar in mina fingrar i dina. En gråspräcklig katt sitter vid väggkanten och du lockar på den. Den rätar på sig när vi närmar oss, spärrar upp sina gula ögon och fräser. Sakta backar den undan några steg för att sedan vända och på stela ben, vaksamt avlägsna sig.

Dina tankar väcker ett vemod inom dig och jag lägger armen beskyddande över dina axlar.

Jag väljer ett bord med hörnsoffa och vi sätter oss nära varandra. Du tar en stor tugga av smörgåsen och blundar. Jag sippar på mitt te. Studerar dig, hur du njutningsfullt blandar tuggorna med klunkar av kaffe. När sista biten är svald möter du min blick. Du ser något som du inte sett innan och en osäkerhet sköljer över ditt ansikte. Du ursäktar dig och går till toaletten. Innan du går in så vänder du dig mot mig. Men frågan suddas ut och du stänger dörren om dig. Där inne luktar det svagt av rengöringsmedel och när du sköljer ansiktet i det svala vattnet kan du känna en svag doft av kaffe. Du ser dig i spegeln. Dina hennaröda lockar ramar in ditt ansikte. Du försöker se vad jag ser.

När du kommer mot bordet fångar jag din blick och ger ett leende som smittar av sig. Jag drar ner dig intill mig och söker upp din mun med mina läppar. Smakar försiktigt på din underläpp och du fnittrar generat över din kropps reaktion.

”Det är dags att gå”, mumlar jag mot din hals. Jag ger dig kappan och tillsammans lämnar vi caféet.

Vi kliver ut på trottoaren. Du skrattar åt något som gör dig lycklig.

Kanske det är jag?

Skrattet avbryts och du står vid väggkanten. Din blick har fastnat på honom. Han står på andra sidan av vägen. Det svarta håret är rufsigt och hans leende får de blå ögonen att lysa. Du ser inte honom tillräckligt nära och kisar när du tar ett steg närmare ut i vägen. Bilens bromsar skriker ut sin frustration Den kraftiga knuffen får dig att flyga, som en ängel, innan vägen tar emot din kropp. Jag går fram. Viskar i ditt öra.

”Tiden var bara lånad.”

Det sista dina tankar formulerar är snabba bilder som projekteras i rasande fart, till den sista som stannar kvar på din näthinna, mitt ansikte, och jag vänder mig om och går.

11.

Mira springer fram som en furie i sin lilla etta.

”Inte sen, inte idag”, gnäller hon mumlande medan hon lirkar tröjan över huvudet. Hon sliter tag i sin ryggsäck och känner hur den liksom fastnar till och samtidigt som hennes hand drar till i ryggsäcken så hinner hon se i ögonvrån hur den lilla hondjävulen sakta glider mot kanten. I ett försök att rädda situationen så vänder hon sig hastigt om och halkar på mattan som drar med sig fötterna och hon faller handlöst. Golvet kommer emot henne och handen intrasslad i väskan, hinner inte dämpa fallet. Hennes huvud slår hårt i och hon känner smärtan innan hennes kropp landar. Mira sluter ögonen och lyssnar till ett bultande ljud som ökar i takt med hjärtats rytm. Något landar i en dov smäll intill hennes huvud. Hon öppnar ögonen och ser in i en halverad hondjävuls. Den ligger i en mörk pöl.

Hon blöder.

Mira kämpar sig upp. Något rinner i hennes ögon och hon stryker undan det med handen som färgas röd. Hondjävulen ligger framför henne splittrad i delar.

”Nej, nej, nej!”

Mira ställer sig på knä och samlar försiktigt ihop delarna. Det svarta blänker och hon ser på sina händer som är blodigt röda. Haltande tar hon sig fram till köksbordet, lägger ner den förlorade ängeln och sjunker själv ner på en stol. Greppar efter hushållsrullen och river lös papper som hon omsorgsfullt börjar torka träet med, medan röda droppar rinner ner över hennes ansikte och blandar sig med salta tårar. Snyftande lägger hon ifrån sig ängeln och lämnar henne liggande blodig. Håller pappret mot sin panna och det svider till.

Haltande går hon mot toaletten.

12.

Jag ser dig Sara.

Ser hur du i ängslan stryker längs gatorna.

Jag är rösten som du skriker åt i förtvivlan. Skriker i ett vakuum som du befinner dig i när natten tränger på.

Jag ska snart låta dig gå. Måste bara stilla min hunger.

Du smyger in på ett café och jag följer efter.

Jag ler när du vänder dig om i kön och ser på min slitna fiskartröja. Jag förtrollar dig när jag frågar om det är ledigt här. Jag ger dig det du vill ha, låter dig vaggas in i en trygghet. Du känner dig stark i min närvaro. Du kommer inte att göra motstånd.

I natt kommer jag. När du somnat in i en drömlös slummer. Då kommer du känna min hand som lättjefullt smeker din ärrade kropp. Leker över din midja och greppar ditt bröst.

Du kommer inte göra motstånd.

AGUST

Snön borde komma vilken dag som helst. Agust trycker ner tobaken en sista gång med tummen innan han för pipan mot munnen. Vant tänder han tändstickan med en hand och drar in ett djupt bloss. Att använda tändare är hedniskt. Han tycker om lukten av den brända fosfor som blandats med brinnande trä.

Agust blickar över himlen. Den tidiga morgonstjärnan lyser starkt mot honom. Sist satt han ute på bron och såg hur aftonstjärnan vandrade hand i hand med den vackra fullmånen som spred trolskt ljus över skogen. Det var flera timmar sedan.

Flera timmar utan sömnens välsignelse.

Hörseln och synen har han i behåll. Men det är inte till hjälp när han inte kan finna ro att sitta ner för att läsa då kroppen värker av livets gissel. Nu hör han stegen i gruset. Förvåningen släpper och han förstår.

Äntligen.

Snart blir den svartklädde ynglingen synlig med sina trasiga byxor och slitna läderjacka. Det svarta håret gör ansiktet blekare och Agust tycker ynglingen ser vacker ut, med så blå ögon att havet och himlen borde vara avundsjuka.

”Jaha. Han kommer nu.”

”Du har väntat?”

Agust puffar på pipan och ett moln av piprök omger honom. Han drar in lukten. Den kommer han att sakna. Men inget annat jordiskt håller honom kvar.

”Djävulen och döden är kusiner”, som min grekiska vän sa. ”De är aldrig långt ifrån varandra.”

Mannen ler. Ett vackert leende tänker Agust när han sakta lägger ifrån sig pipan på broräcket.

Mannen sträcker ut sin hand. Agust ser sig omkring en sista gång och tar sedan den utsträckta handen i sin.